

ЛОВИЦА ЂУРЂИЋ
ЛЕПО ЈЕ БИТИ
КОД КУЋЕ

BOOKLAND®
ДЕЦИ С ПОШТОВАЊЕМ

ЈОВИЦА БУРЉИЋ
ЛЕПО ЈЕ БИТИ КОД КУЋЕ

Библиотека
ПОСЕБНА ИЗДАЊА

Уредник
Радомир Радованац

Рецензент
Слободан Станишић

Ликовни уредник
Мирко Мркић Острошки

ЈОВИЦА ЂУРЂИЋ

ЛЕПО ЈЕ БИТИ
КОД КУЋЕ

Илустировао

ЗВОНИМИР ЗВОНЕ КЕНЂЕЛ

BOOKLAND • БЕОГРАД

2008.

*Сви су одрасли једном били деца.
Али се малодројни њоџа сећају.*

Антоан де Сент-Егзипери

БОГАТСТВО ПЕСНИЧКИХ ТЕМА

*(Мала размисљања о књизи „Лейо је били код куће“
Јовице Ђурђића)*

Младо читалиште увек је жељно сусретања са новим делом неког од својих писаца. То је логичан поступак оних који воле књигу и радо се препуштају дружењу са њеним страницама. Ако су писца већ срели раније, тим боље, читање подсећа на сусрет са старим пријатељем. Ово је утисак који се намеће читаоцу, без обзира на узраст, при читању нове књиге песама Јовице Ђурђића. Маштом, инвентивношћу, разноврсношћу тема и мотива, приказује се младом читаоцу као стари другар коме се, при сусрету, увек може истински обрадовати.

Познат и као успешан писац књига за одрасле, Ђурђић у овом остварењу непоколебљиво остаје у свету детињства, креће се међу свим оним стварима које то животно доба чине богатијим. Размаштан и разигран окреће се свим оним стварима које чине суштину раног животног доба чија је одлика игра.

Наслови одељака, а има их пет, представљају јасно ауторово усмерење: „Љупке кајсије“, „Деда за навијање“, „Ана неће да спава“, „Три пингвина, три пуфнице“ и „Мала чајанка“. Тематски различити, осмишљени су садржајима који чине заокружене целине. Све се одвија у кругу породичног кутка, дворишта, авантуре, првих немира уз необичне приче о чају. Деци препознатљиво и блиско, нема мудролија увијених у тешке, младима непрепознатљиве речи, метафоре

су заокружене и јасне. Мисли су исказане течно и прецизно а стихови духовити и пажљиво осмишљени.

Остварење из првог одељка „Лепо је бити код куће“ (што је уједно и наслов целе збирке) представља носећу песму, темељ Ђурђићеве поетике. Она садржи потпуну слику детињства, вечиту жељу за бекством из затвореног простора. У хармонији добро организоване породице, суштина живљења је у топлоти кућног дружења, куд год да се пође повратак кући је увек најлепши. Једино дечак, јунак догађања, једва чека да изјури напоље где га мами чаролија слободе, трчања и игре.

Други одељак „Деда за навијање“ самим насловом говори о садржају. Уз разнолики тематски одабир, што је - како је речено - карактеристика читаве збирке, овде се уз Деда Мраза, Индијанце и гусаре, јунаке свих детињстава, истиче још један – рођени деда. Поетски је одувек била занимљива тема та чудесна љубав између деде и унука, која по снази спада, свакако, међу најаче човекове емоције. У песми деда се бави својом играчком зидним сатом постајући тако и сам деда за навијање:

Деда за навијање баш је фора!
Заменио би га и унук мало.
Зашто само он то радити мора
И унуку би то лепо пристајало...

На први поглед трећи одељак „Ана неће да спава“ обухвата стихове првих немира, што је само делимично тачно. Лирска осећања су овде проширена од оних у којима је песник заљубљен у Милицу толико да ни песму не сме да јој покаже, преко Анине несанице којој је

крива љубавна идила на малом екрану, преко љубави лепе тетке и маркантног Манојла који осваја дечакове симпатије понашањем којим испољава разумевање детињства. Ипак, сви су изгледи да је у овом одељку песма коју би свака антологија стваралаштва за младе могла пожелети. Наслов гласи „Стара писма“, а већ прва строфа открива филозофију живота неких прохујалих, лепих времена:

Косе седе, помало већ глува,
У дубини шкриње жуте, старе,
Бака још с великом пажњом чува,
Дедина писма као да су паре...

Четврти одељак је прави мали песников зоо врт у коме се друже дивље и питоме животиње где песник користи прилику да испољи своја осећања нежности, пажње и љубави према свету и животу који нас окружује. У првој песми по којој одељак и носи наслов, пингвини, љупки као кућни љубимци касне у школу, а објашњење је:

А одувек је знано: пингвини снег воле
Више од свега, чак и од школе.

Али песник се неће задржати на Антарктику већ наставља кроз шуме и поља где ће се дружити са вуковима, мравима и мравоједима али и мишевима, мачкама, овцама... Све је заокружено у јединствен циклус песниковог измаштаног, деци безбедног и занимљивог дворишта.

Завршни, најнеобичнији циклус „Мала чајанка“ обухвата песме о биљу од кога се припремају чајеви. Од камилице до мајчине душице, миришу ове строфе пријатним мирисима бакине старинске кухиње, добро дошле кад се појаве кијавице или мало гребане у грлу. Међу свим здравим напицима одскаче песма о липи, која траје целе године, а веома се ефектно завршава:

Снег засипа кров и стреху,
У дан бео и тих
И као у далеком еху –
Липа улази у стих.

Ето, поштовани читаоче, писац ових редова пре-листао је у вашем друштву целу књигу, одабравши по-неки стих који му се посебно допао. Сад је на вас ред, прочитајте и одаберите, најлепша потпора ове поезије биће ако изабрете неке друге, вашем осећању поезије ближе стихове. Тиме ова збирка песама само добија на вредности.

Песнику Јовици Ђурђићу желимо много успеха не само са овом књигом већ и следећим издањима. На-дамо се да нећемо дуго чекати до нове књиге која ће, као и ова, заузети своје место у дечјим собама, где ће уз играчке, бити омиљен, свакодневни другар.

У Београду, 6. 04. 2008.

Слободан Сјанишић

ЉУПКЕ КАЈСИЈЕ

ЦВЕТНИ СНЕГ

Ослушни шта с цветне гране веле
Кроз ромор и зуј вредне пчеле.

Оне јављају нешто врло битно:
Мирисно пролеће стиже хитно.

Испратили смо снег и Белић Снешка,
Смешка се пролеће, не, није грешка.

Сад смо сигурни, ту сумње нема:
Цветни је снег на крошњи бадема.

Застани начас и ову лепоту чуј:
У гранама кајсије пчелињи зуј.

ЉУПКЕ КАЈСИЈЕ

Не постоји ништа лепше,
Мени драже ни милије,
Него када у пролеће
Цветају љупке кајсије.

Ко принцезе дражесне,
Обучене у беле ношње,
Осмехују се радосно
Њихове бујне крошње.

Ко успаване лепотице,
Раскошни бели букети,
Озарен срећом човек
Добије жељу да полети.

Загрли и уз њих привине,
Захвали деди ил тати,
Што ту давно их посади
Да нам цели врт позлати.

У јутро или вече касно,
Кад се тама згусне,
На сваку од тих латица
Радо бих спустио усне.

НЕБЕСКЕ ПЧЕЛЕ

Звезде су сјајне небеске пчеле,
Безбрижно се небом разлетеле.

Па нам се одозго с нитима зрачка
Свака чини ко најлепша значка.

Док лежим тако наузнак у трави,
Често ми се жеља мота по глави:

Да у предвечерје једног летњег дана,
Полетим у вис сред звезданог бездана.

Нисам баш ни у чему пчелама сличан,
Па тако ни летењу у небо вичан.

Зато ће са мношћом да лети и Крстивоје –
Летење до звезда лакше је у двоје.

СВАКЕ ГОДИНЕ ПОЧЕТКОМ ПРОЛЕЋА

Наша је радост увек све већа и већа,
Некако сваке године почетком пролећа.

Кад мене хладна зима дуга као век,
А тихо испод снега насмеши кукорек.

Кукорек је важан, он је стварно неко,
Он тако јавља да пролеће није далеко.

А кад још процветају бадеми и кајсије,
Све постане светлије и с више енергије.

Тада све заблиста и ружне ствари изгубе,
Дечаци се у девојчице до ушију заљубе.

ЛЕПО ЈЕ БИТИ КОД КУЋЕ

Лепо је отићи у Париз,
На море у дане вруће,
По повратку мама каже:
ЛЕПО ЈЕ БИТИ КОД КУЋЕ.

Лепо је путовати светом,
Ујаку је то могуће,
Ал' чим се врати, повиче:
ЛЕПО ЈЕ БИТИ КОД КУЋЕ.

Отац целу ноћ дежура,
А зором у само свануће,
Још с врата прошапуће:
ЛЕПО ЈЕ БИТИ КОД КУЋЕ.

Птица кружи над шумом,
Крилица маше и цвркуће,
Чим у гнездо слети, запева:
ЛЕПО ЈЕ БИТИ КОД КУЋЕ.

Код мене и није баш тако.
Ја имам жеље горуће.
Стално бих хтео напоље –
ЛЕПО ЈЕ БИТИ ВАН КУЋЕ.

ЛИПЕ У ЗМАЈ ЈОВИНОЈ

Ранку, он зна

Кад дође јун и процветају липе,
У прелепој улици песника Змаја,
Прошетамо занесени док мириси сипе
И ођедном се сетимо завичаја.

У Новом Саду, том лепом граду,
Песници стигну ко на параду.

Кад дође јун и липе се позлате,
Сваке године ко на ходочашће,
Одасвуд песници до Змаја сврате
И на сваког од њих мало пелуда пашће.

У Новом Саду, у касне уре,
Мириси липе ко из чесме цуре.

Кад дође песнички дуго чекани јун,
Често сам мирис тих липа и ја дисао,
Уз топло вече звезде и месец пун
На липе у мом крају одлута мисао.

У Новом Саду, кад дође јун,
Песници с децом седну у чун.

Па плове заједно сваки тренутак,
Озарени срећом у сунчевом сјају,
Замирише Змајева и сваки кутак
Ко некад липе у мом завичају.

КИШОБРАНИ

Баш су усамљени шарени кишобрани,
Заборављени у кући, сасвим по страни.
Они као да зимским сновима спавају
И ништа друго паметно радити не знају.

Чим киша пошкропи, они се расцветају,
Па у разним бојама улицом прошетају.
Кишобрани малени и они велики ничице,
Полегну улицом ко веселе птичице.

Једног дана два кишобрана поспана,
У руке је брзо узела прелепа Ана.
Зашто два? Ваљда да не остану сами –
Један је за Ану, други треба мами.

Ана сада мора баш брзо потрчати,
Јер киша почиње све јаче и јаче падати.
Мама је отишла рано за сунчаног дана –
Киша ће пробудити два лења кишобрана.

КАД ЈАБУКА ЗАМИРИШЕ

Крај је лета, још се горе смеши
Јабука чаробнога мириса,
И пре него што коначно реши,
Да полети доле пут амбиса.

Румена и зрела око Госпе,
Још је горе врх зелених грана.
Она ће сласт своју да проспе,
Тек кад стигне до мог длана.

Дођи, деда, реши ову муку!
Ти си велик ко из бајке цин.
Убери је и стави ми у руку,
Да се сладим ко господин фин.

Лако је великима, они се сласте.
Деда се протегне кад год се сети.
Унуку је теже, док не порасте –
Једино да је птица, па да полети.

СРЕЋА

Срећа је нешто мало и врло лепо,
Светло и љупко ко мамине очи.
У срећу не веруј лако и слепо,
Не пада с неба, не лије, не точи.

Нађи своју срећу, птичицу у лету,
Она је ту на дохват руке.
Нека ти срце никад не осети сету,
Плови кроз живот у срећне луке.

Срећа је у малом и то схвати.
Учи, играј се, читај лепе књиге!
Не јури је, не може да се ухвати,
Не брини, доћи ће, буди без бриге.

Ти си срећно дете, ја то знам.
У твом лицу је нешто поетично.
Не очекуј од мене срећу да ти дам,
Ни срећу, ни радост, ни ништа слично.

Ти си срећно дете, то ја знам
И сигуран сам, своју срећу наћи ћеш сам.

ДЕДА ЗА НАВИЈАЊЕ

БАШ ЈЕ ЛАКО ДЕДА МРАЗУ

Баш је лако Деда Мразу,
Он увек има снежну стазу.
Данас је нама много тешко,
Истопио се Белић Снешко.

Снег баш као да не уме,
Да забели поља и шуме.
Падајте пахуље ко беле звезде
Да санке низ брег опет језде.

Нека лете, лете лептирице снежне,
Да нам зарумене образе нежне.
Падајте пахуље што више доле,
Затрпајте пут до наше школе.

Лако је Деда Мразу из Лапоније,
Код њега нема снега да није.
Да хоће и код нас стално да пада,
У школу не бисмо ишли никада.

ДЕДА И ПРОЛЕЋЕ

Чим оде фебруар, ту крај пута,
Примети деда три цвета жута.

На брегу више снега нема,
Али се беле цветови бадема.

Назад се ласте опет нама селе
И зује прве злаћане пчеле.

Пролеће у зелено облачи шуме,
Одахну и деда од своје реуме.

ИЗАЂИ БАБА, БОКЦА ТИ ТВОГА,
ЛАКШЕ СЕ ДИШЕ, НЕМА НИ СМОГА.

ИЗАЂИ БАБА, ВИДИ ТУ ЛЕПОТУ,
РАДУЈ СЕ ПРОЛЕЋУ И ЖИВОТУ.

ДЕДА ЗА НАВИЈАЊЕ

Деди је то важан тренутак.
Као и много пута раније,
Отвара тај чаробни кутак –
Стари зидни сат да навије.

Ођедном, у неко доба,
Утихне познати ударца бат.
Чудно нам изгледа соба,
Тика-така не откуцава сат.

Малом ручицом, ко од злата,
Он покрене застало срце уре,
Па нам је кућа ко палата –
Тихо минути и сати опет цуре.

Деда је много важан у кући
Он је генерал сата постао.
Захваљујући њему он ће тући
Да деде није, он би већ стао.

Деда за навијање је баш фора!
Заменио би га и унук мало.
Зашто само он то радити мора,
И унуку би то лепо пристајало.

ГУСАРИ

Гусари и њихове брзе лађе,
Увек су спремни за дрске крађе.
Никад се не зна шта ће да чине,
Кад бану изненада са пучине.

Док бура бије и киша лије,
Пљачкају градове и галије.
Па с палубама пуним блага,
Нестану брзо бестрага.

И кад су мирни и добри се праве,
Њихове су појаве пуне страве.
Мртвачке главе, мараме црне,
Од тога свако мало протрне.

У дане жарке, кад не чине чарке,
Вешто се пењу на високе катарке.
Ни тада се не зна шта им је на уму,
Док своју самоћу утапају у руму.

А у ствари ти страшни гусари,
Као да су моји добри другари.
Док оштра бура таласе руши,
Ослушкујем море, наћулим уши.

Било би добро, наравно зна се,
Да се гусари у мом кревету скрасе.
И у ово вече, олујно и тешко,
Одложе сабље ко у време витешко.

Нека барем један, док хладна ноћ цури,
Са своје лађе у моју топлу собу пожури.
Гусари нису лоши и моја их душа воли,
Жао ми је да се и један од њих разболи.

Док море таласе ваља ослушкујем буру,
Плашим се да неки од њих има температуру.
Нека барем један у моју собу ускочи,
Док ме не савлада сан и склопим очи.

ОПЕТ ШКОЛА

Опет школа! Крај је топлог лета.
Поново се од нас много иште.
Страх нас хвата, у очима сета,
Чим уђосмо у школско двориште.

Здраво, школо! Где све нисмо били,
Овако шашави и враголасти...
Видимо, цаба су те кречили,
Нова ће слова на твој зид пасти.

Лето беше безбрижно и красно,
То се сада тек може да схвати.
Збогом, море, сад је сасвим касно
Кад би могло одмах да се врати.

Опет школа! Груди нешто стисне,
Мислимо на море, то нам душу лечи
Па пожелимо да се одмах клисне
Мајстор школу нек поново кречи.

СУСПРЕТ С ИНДИЈАНЦИМА

Јахао сам равницом сасвим сам,
Кад изненада зачух гласни там-там!

Ухвати ме страшна језа, обли зној,
Застаде ођедном и добри коњ мој.

Појави се иза шуме бели облак дима,
А где је дима ту људи и ватре има.

Угледах тамо испред једног вигвама,
Индијанска деца и стара скво сама.

Кад приметише мене и мога дората,
Јурнуше многе стреле, дође до рата.

Чим помислим на то, сав се најежим
И од тад стално од Индијанаца бежим.

САМОЋА ЈЕДНЕ ЧИНИЈЕ ВОЋА

Једну је велику чинију воћа –
Крушака, јабука, банана...
Снашла врло тешка самоћа,
Чами на столу већ три дана.

Румену јабуку прекрио прах.
Банана тужна лагано трули.
Крушку хвата панични страх,
Зар малени за нас нису чули?

Нико не зна шта да се чини,
Сви су плодови постали тужни.
Пропадају редом витамини,
А они су за децу тако нужни.

Ту не сме бити никакве грешке,
Плодови су зрели, сочни и фини...
Да не дођу неке болести тешке,
Свима су неопходни витамини.

Навалите зато сложено на воће,
Јабуре, банане, жуте крушке...
Јагоде, трешње, већ ко шта хоће,
За здравље, лепоту и мишиће мушке.

ХВАЛИ МОРЕ ДРЖ СЕ КРАЈА

Свако воли море, да се у њему бућне,
Бистру воду и плавети бескраја
А морнари воле атмосфере кућне –
Хвали море, држ' се краја.

Море воле деца ко и морски вуци,
Сребрнасте капи његовог сјаја,
Морнари су ипак радије у луци –
Хвали море, држ' се краја.

Добар си пливач, волиш дубине,
Имаш храброст једног Попаја,
Немој, ипак, пливати у даљине –
Хвали море, држ' се краја.

Кад са стене скачеш у дубоку воду,
А Ана те гледа, бодри, свуда граја,
Помисли увек на неку незгоду –
Хвали море, држ' се краја.

Није важно да у свему будеш даса,
Показујеш мишиће, снагу завеслаја,
Уплаши се понекад великог таласа –
Хвали море, држ' се краја.

Ти таман помислиш да си риби сличан,
Да имаш вештину и њена пераја,
Знај да ниси она и за све вичан –
Хвали море, држ' се краја.

ДОН КИХОТ ОД МАНЧЕ

Романи могу баш многе да залуде,
Од немогућег као могуће да буде.
Ево, на пример, једне приче баш просте
Стижу Дон Кихот и Санчо Панса у госте.

Скромни племић из забити провинције,
Кренуо храбро у ослобађање Шпаније.
Витез луталица баш нарави фине –
Сав у свету маште и пустоловине.

И док одлучно јаше бесмртности и слави,
Жуља га тешки оклоп и шлем на глави.
Кочоперно јаше на леђима Росинате
И личи у свему на славне команданте.

То је било и од њега самог јаче,
Да јаше ко витез и јури ветрењаче.
Храбри Дон Кихот јунак од Манче
Одред место цинова ветрењаче смâче.

А гле верни штитоноша Санчо Панса буцмасти
Већ би од умора с магарца могао пасти.
Чека их код куће верна Дулчинеја из Тобозе,
Насмејана с ручком и са чашом бозе.

Тако у романима сви ти пусти снови,
Чине да од ветрењача буду џинови.
Читајте романе трезвено и нормално,
Не схватајте све што пише буквално.

АНА НЕЋЕ ДА СПАВА

ПЕСМА ЗА МИЛИЧИН СПОМЕНАР

Милице, ја сам у тебе заљубљен,
А немам храбрости да ти то кажем.
Зато сам овако сметен и изгубљен,
Ни песму не смем да ти покажем.

Баш је та љубав неко чудно стање,
Необјашњиво и много загонетно,
Што ме више осваја, храбрости је мање,
У срцу чучи нешто лепо и помало сетно.

Док ти на ветру лепрша црна коса густа,
И као два мала језера светлуцају очи,
Шуморе као таласи твоја румена уста
И са њих се златно слово по слово точи.

Ја као песник за љупку девојчицу Милицу
Своју велику тајну у споменар уписујем.
Па ипак, лудо срце дечака има тремицу –
Зато опрости, лепотице, што се не потписујем.

АНА НЕЋЕ ДА СПАВА

Ана дремуцка и јако јој се спава,
Час затвори очи, час јој клоне глава.
Да не промакну сви ти кадрови фини,
Шта ради слуга, а шта принцеза чини.

А прича је обична на те-ве каналу,
Слуга се заљубио у принцезу малу.
Ту су још краљ, краљица и њихова свита,
А за руку принцезе краљ се пита.

Ту је и неки задатак, не баш много лак,
Не може руку принцезе да освоји свак.
Све се лепе приче тако заврше на крају,
Са слугом и принцезом у топлом загрљају.

И док лепа Ана већ увелико спава,
Не зна се да ли прича почиње или се завршава.

НЕКА ЗАРАЗА ТЕШКА

Откуд мени ова зараза сада?
Ни грип ни нека болест тешка.
Она изгледа баш овакве напада,
У разреду кад се она смешка.

Настало је неко болесно стање.
У глави ми нешто стално хучи.
Ово стање ни више ни мање,
Не да да се једе, спава и учи.

Реците, молим вас, има ли томе лека?
Како да се бољка превазиђе?
Напада ли она свакога човека?
Нарочито се погорша кад она наиђе.

Откуд мени ова зараза тешка?
Шта наруши дечачку нормалу?
Стрефило ме због чаробног смешка,
Заљубих се у плавоовку малу.

ПРВА ЉУБАВ

Прва је љубав тако лепа и несташна,
Лепршава ко Анина хаљина и машна.

Са много тајних стидљивих погледа
И њен чаробни осмех са усна од меда.

Прва је љубав помало невешта,
Она је оно необјашњиво нешта.

Први пут заљубих се једног тренутка,
У плавооку Ану, лепог Анутка.

Прва се љубав тешко заборавља и схваћа,
Ал' кад би могла стално да се враћа.

ЛЕПА ТЕТКА И МАНОЈЛО

Тетка је добра и лепа ко слика,
То није још једна обична фраза.
Тетка је за Манојла баш прилика,
Због лепоте, а не због мираза.

Тетку сви момци онако меркају,
Док се улицом са мном шетка,
Али сви су они шкрти, ништа не дају...
А Манојло! Е за њега је моја тетка.

Манојло је момчина, душа од лафа.
Јер, чим седнемо у летњу башту,
Мени стиже сладолед, а тети кафа...
Ја по сладоледу, а они у машту.

Ја стално имам једну лепу мисао,
И жарко желим да се то што пре згоди.
Манојла и тетку одмах бих уписао,
Још један мали Манојло да се роди.

И, тако, чим моја глава настрану звирне
(Не каже се улудо да љубав је слепа),
Манојло лафчина тетку случајно дирне,
Па није ни чудо, тета је тако лепа.

Ја имам тетку лепу и сасвим ретку,
Зато јој Манојло стално доноси руже.
Тета и Манојло ће се венчати на послетку
Кажу да за то уствари љубави и служе.

СТАРА ПИСМА

Косе седе, помало већ глува,
У дубини шкриње жуте, старе,
Бака још с великом пажњом чува,
Дедина писма, као да су паре.

Избледела хартија, речи и мастило,
Реченице помало невеште...
Она мисли: Како је то давно било!
За њу та слова златом блеште.

Скривен негде на дну ормара,
Повезан врпцом од злата,
Мамин се свежањ писама одмара
Која јој је писао мој тата.

И тетка чува писма од тетка,
Она што још заносно миришу,
Беху топла, искрена и ретка,
Јер таква писма тече пишу.

Сестра писма љубоморно крије
На два-три тајна места.
Ал с писмима више исто није,
Тај лепо обичај негде неста.

НЕМА ВИШЕ ТЕ ЧАРОЛИЈЕ ЛЕПЕ –
Са уздахом каже моја тета,
ДА РУКОМ НАПИШУ, МАРКУ ЗАЛЕПЕ
БЕЗ ДУШЕ СУ ПИСМА СА ИНТЕРНЕТА.

ХАНА КАЋИПЕРКА ИЗ АУТОБУСА 65

Аутобус са Звездаре, из њене шуме,
Да ме стварно зезне баш лепо уме.
Увек га дуго чекам, ноћу и по дану,
Да дође и доведе каћиперку Хану.

Аутобус ко зимски дубоки сан да спава,
Док сунце жеже или руши кошава.
Чекајући аутобус и да се појави Хана
Чини ми се да прође више од пола дана.

Трепере звезде, капљу минуте тешке,
Хана би већ стигла да је кренула пешке.
На станици кришом једна ме мала мерка
Ал само је једна лепа Хана каћиперка.

Аутобус ипак стигне, кад крене да крене,
У њему је Хана, ал не примећује мене.
О кад би хтела да се са мношћем мало дружи –
Аутобус би тад могао и око света да кружи.

МОРСКИ КОЊИЦ

У плавој морској дубини,
Где капље светле ко рубини,
Ронећи једна девојчица,
Срела је Морског Коњица.

Па иако једно друго нису знали,
Уопште се нису ни мало препали.

ОПРОСТИТЕ, ВИ МОРСКИ КНЕЖЕ,
СВЕ РИБИЦЕ ОД МЕНЕ БЕЖЕ.
КАКО ТО ДА СТЕ ВИ ОСТАЛИ,
ДА СЕ МЕНЕ НИСТЕ ПРЕПАЛИ?

А Морски Коњиц, уважени кнез,
Направи пируету, водени вез,
Око девојчице обиђе круг,
Ко добро познати стари друг.

Стиже и одговор Морског Коњица:
ТИ СИ ЛЕПА И ХРАБРА ДЕВОЈИЧИЦА.
АКО СЕ ТИ НЕ БОЈИШ ТАЛАСА,
ЧЕГА ДА СЕ БОЈИ КНЕЗ ДАСА?

ОДМАХ САМ ВИДЕО У ТВОМ ОКУ,
ДА ИМАШ СРЦЕ И ДУШУ ДУБОКУ.
НЕМА КОД ТЕБЕ ШТА ДА МЕ ПЛАШИ,
ТИ И ЈА СМО КО ОДУВЕК НАШИ.

Па иако једно друго нису знали,
Уопште се нису нимало препали –
Само су се обоје слатко насмејали,
И заједно морем брзо запливали.

ДЕДИНА ПРИЧА ЗА ЛАКУ НОЋ

Деда нам чита причу
И прича баш лепо тече.
Он жели да нас успава,
А тек је почело вече.

Свашта се у причи догађа.
Лете змајеви, страшне але,
Деда чита и ништа не хаје,
А але плаше нас мале.

Деда би мало мира од нас,
Да се ништа не дешава.
Нама очи широм отворене,
А уместо нас деда спава.

ТРИ ПИНГВИНА,
ТРИ ПУФНИЦЕ

ДОБРИ ВУК

Вук је одлучио
Да постане добар
И запосли се код овце
Као вредни собар.

Чистио, спремао...
А овца иако дама
Више је чистила и
Спремала сама.

Вук остаје вук,
Опасна зверка,
Мало радуцка –
Више овцу мерка.

Њему је стално
Било на уму,
Како намамити
Овцу у шуму.

Али ни овца није
Што је некад била,
На време је –
Собара отпустила!

ТРИ ПИНГВИНА

На Антарктику, на јужном полу,
Три мала пингвина пошла у школу.

Гегали се, тапкали, споро гацали,
Смејали, гуркали, по снегу бацали.

У школи су их сви редом питали,
Зашто су закаснили, куда су скитали.

А љупке и малене црно-беле пуфнице,
Само су стидљиво ћутале испред учитељице.

Кроз прозор гледали воду мирну ко уље
По којој су падале крупне пахуље.

А одувек је знано: пингвини снег воле
Више од свега, чак и од школе.

МРАВ И МРАВОЈЕД

Био једном један мрав велик
Снажан и чврст ко Баш-Челик.
И тај даса, много страшни лик,
Лавовски рикне, тј. пусти урлик.

Дајем на знање мравоједу,
Писмено и у сваком погледу
Да то никако није у реду,
Мравоједи мравце да једу.

Време је да се једном откачи,
Да сироте мраве вечито не тлачи.
Од данас на знање: ја сам јачи
И песницом мравоједа поткачи.

А мравојед ништа на то не каза,
Нит цикну нит пусти аваза –
Гле великог мрава, прстом показа
То каза па га у сласт смаза.

МИШЈИ ПРОТЕСТ

Миш је чврсто одлучио
И песницима поручио:

Ви витезови оштра пера,
Шта вас стално на то тера

Да сваки жврљне и запише
По коју песму и за мише?

Зато ова необична геста
У виду мишјег протеста:

Од данас ја њ. в. кућни миш
Не желим ни словца о том виш'

Не трошите више те ваше хартије
Поручујем у име мишје братије:

Кад би могло да се бира,
Место песме миш би сира.

Чему силне речи празне –
Да су бар сир, да се мазне.

МИШ И МАЧАК

Један је мали, мали, ево оволицки миш
Грицкао све одреда: папир, сир, плиш...
Био је много вредан имао добру вољу,
Срећан што живи у кући а не у пољу.

Ноћу, док су у кући сви чврсто спавали,
Често су миш и мачак разговарали:
ИЗАЂИ ВАН, МИШОЊА, ИЗ СТАРЕ ФОТЕЉЕ
ПОСТОЈЕ У КУЋИ ЛЕПШЕ И МЕКШЕ ПОСТЕЉЕ.

А миш само онако малко провири из рупе
И види: на столу сир и друге ђаконије скупе.
Засео мачак па све сам одреда крка
И малени миш би мало ал га од мачка фрка.

ИЗАЂИ, МИШОЊА, ДАРУЈЕМ ТИ КОЛУТ СИРА,
ИМА СЛАНИНЕ И ПОСЛАСТИЦА ДА СЕ БИРА.
ШТА ЂЕШ У ТОЈ ТАМНОЈ РУПИ И ПРАШИНИ,
КУШАЈ ОВЕ ЂАКониЈЕ И ОСЕТИ МИРИС ФИНИ.

ХВАЛА ТИ, МАЧОРЕ, АЛ' ОД КОЛУТА СИРА
ДРАЖА МИ ЈЕ МОЈА РУПА ПУНА МИРА.
Али чим мачак дремуцне, миш напоље ђипне,
Да и сам сир грицне, да га макар мало пипне.

ЈЕДНА ЈЕ ОВЦА УЧИЛА СЛОВЦА

Једна је овца са много дара,
Одлучила да учи слова из буквара.

По цео боговетни дан даровита овца,
Листала је странице и срицала словца.

Гледао ован како му се драга мучи,
И од свих слова само Б-Е научи.

Било му жао што је тако невешта,
Па отегнуто заблеја – КОЈЕШТА!

ОСТАВИ, ДРАГА, ТА СЛОВА ДАЛЕКО,
ТВОЈЕ ЈЕ ДА ПАСЕШ И ДАЈЕШ МЛЕКО.

ПРИЧА О МАЧКУ КОЈИ
НИЈЕ ВОЛЕО ДА СЕ ПЕРЕ

Мачак с обичним именом Цицан,
Хигијени и купању није баш вичан.

То и није нешто мачкама слично,
За нашег Цицана баш недолично.

Ноћу с крова на мачке се дере,
Киша га мије, ал' крзно не пере.

Фебруар тече уз велику студ,
Мрзне Казанова, ал' не мења ћуд.

Онако блатњав, велика страва,
Хоће у кућу мало да одспава.

Мачоре, рекох, мајка му стара,
Твој наум ником не одговара.

Бежи, обесиће те за блатњави реп,
Боље се пери и буди леп.

Мачак ме погледа, широко зевну –
Мјаукну нека мачка, он лево севну.

КО ЋЕ МАЧКУ БРКЕ ДА МАЗНЕ

Било би стварно већ и тога доста,
Мачора у шупи незваног госта.

Шепури се охоло ко принц у замку –
А ми се држимо рупе ко за сламку.

Он мисли за нас мале мишоње:
Све су то одреда плашљиве пишоње.

Ако је мачор господар шупе,
И ми смо наше мале рупе.

Дали бисмо баш све потпуно цаба
Да неко мачора добро истаба.

Даћемо и сав сир овога света,
Некоме храбром да га издевета.

Нису ово тек речи лажне и испразне –
Тражимо некога да му брке мазне.

Јер мачак без својих дугих бркова
Не може ништа против мишева лопова.

КУЧЕ И БУВА

Велика зима. Ледена киша туче. Покисло улицом кући се враћа куче. Страшан ветар кроз сваку рупу дува, шћућурена у шупи смрзла се бува. Док куче жури у шупу што пре да крочи, прозебла бува успева у крзно да ускочи. Буве су одувек мудрице врашке, потрошисмо све могуће шампоне и прашке, а куче се још чешка - уна-трашке. Свака је бува необично вешта, изводи свака чуда и којешта. Буве као да имају магична клешта с којима се ти мали вражићи стално каче за мачке и псе много јаче. Куче је немоћно, стално се чешка, бува је уљез и стално се смешка. Зима је дуга, бескрајно се вуче, а свог станара не решава се куче. Џаба се чешати, цвилети, лајати... куче се пита докле ће ово трајати. Не остаје нам ништа за љубимце љупке, само прашци, купање и топле купке. Па и поред тога, могуће је и тако нешто, да се бува измигољи и сакрије вешто.

МАЛА ЧАЈАНКА

МЕТВИЦА

Пре школе, готово у сами освет,
С кексима мирише и чај лековит.

Уз дах топлог лета и цвркут птица,
Поспанце буди зелена метвица.

Међ чајевима сваког момента,
Најбоља је она нана или мента.

Док зује пчеле и зрикавци зричу,
Она као да нам шапуће причу.

Прича је лепа, чудно бајковита,
У врту метвица, здрава лековита.

Метвицу одреда свак радо пије,
Од ње нема течности здравије.

КАМИЛИЦА

Погледај ливаду цветне камилице,
Над којом лете лептири и пчелице.

Леп је сваки смешак румене главице,
Зуј и ромор буба док сричу реченице.

Велико је небо, сунце, далеке птице,
А највеће су ипак те мајушне крунице.

Док цвета на ливади, цвета и у мојој души
Лековита и питка док се ко чај пуши.

Камилица је најбољи друг болесног човека,
Ко царица у свакој кући стоји уместо лека.

Деда спадало, док му нуде топлу камилицу,
Каже: почастите Милицу, ја бих ипак шљивовицу.

ЛИПА

Јун

Кроз прозор с улице
Опојни мирис сипа,
Милује нос и лице –
Мала лепотица липа.

Јул

Пакет с мало дара,
За зимске шољице чаја,
Узимам од поштара...
Шаље: Мајка из завичаја.

Октобар

Мирис из кухиње долети,
Нос благо заголица,
И са сетом подсети,
На осмех мајчиног лица.

Новембар

Бити здрав ко дрен,
(То нису само речи)
Дају нам липа и полен,
Њима се прехлада лечи.

Децембар

Снег засипа кров и стреху,
У дан бео и тих
И као у далеком еху –
Липа улази у стих.

ЗОВА

Бака је говорила:
Памтите то занавек,
Берите цвет зове
И чувајте за лек.

Деца се зато радо
Лети на гране веру
И крупне цветове
Зове за чај беру.

Кад забели снег
Баш зиме сваке,
Пијући топли чај
Сетимо се баке.

Ко да чујемо тада
Њен глас из далека,
А шољица на столу
И добру баку чека.

МАЈЧИНА ДУШИЦА

Мајчина душица, прелепог ли имена!
Тимијан из неких наших крајева,
Најбољи је лек за сва времена,
Деци најдражи од свих чајева.

Рој мудрих пчела с цветне ливаде јавља:
Мајчина душица препуна је здравља.
Уберите зато баш сваку њену травку,
Помоћи ће у оздрављењу и опоравку.

Њу обожавају и најмање дете, бака и деда,
Мајчина душица је непоновљиво чиста,
Она болестима ка нама не да
Ко је пије тај од здравља блиста.

Мајчина душица, две лепе речи,
Она је тако здрава и позната,
Пију је здрави, а болесне лечи –
Мајчина душица вреднија од злата.

МАЛА ЧАЈАНКА

Пет је сати поподне
И код нас као код Енглеза,
Седимо уз шољице скупа
И пијемо чај од слеза.

Код комшије прекопута,
Пијемо неки чај рески.
Комшија каже важно:
Најбољи је чај кинески.

Чај овај или онај,
То мени није битно,
Кренимо, мама, коначно
Код Милице желим хитно.

Мала чајанка у пет,
Данас код њихове куће.
Ма није мени до чаја,
Волим кад Мица цвркуће.

ЖАЛФИЈА, КАДУЉА...

Кад нас нешто и мало заболи тек,
У грлу загребе или почне да жуља,
Ту је она ко спасоносни лек:
Чај на столу – мирисна кадуља.

С пустих камењара стабљике долетеле,
Шта човек може да пожели још више,
С цветних пашњака за вредне пчеле,
Да и у нашој кући ко чај замирише.

Деца не воле таблете, сирупе и уља,
Много су им дражи разни чајеви.
Зато, децо, узвикните: Живела Кадуља!
Да будете здрави ко ватрени змајеви.

ПЕЛЕН, ПЕЛИН...

То баш и није нека текућина фина,
У бакиној шољици чаја од пелина.

Од чега ли га само бака справља,
И говори да је то ризница здравља.

Има ли ишта горче на целом свету,
Како ли је пчели у пелиновом цвету?

Извини, бако, извини и стопут опрости,
Чај од пелина погађа ме и у кости.

Ал постоји ипак једна сумња мала:
Да није здрав, бака ми га не би дала.

ДЕДА ТРАВАР ЗДРАВКО ДРЕН

Ова је прича помало уврнута,
О деди који пропланицима лута.
 Деди који скупља лековите траве
 Од којих се добри чајеви праве.
О једном чудаку од травара,
Што још већа чудеса ствара.
 Кад он неку ливаду нациља,
 Биће и корпа лековитог биља.
Иако полако и све теже корача,
Нема већег врача и сакупљача.
 Кад дангубимо и продајемо зјале,
 Деда поведе и нас мангупе мале:
Нека са мном обилазе ливаде,
Тако ће помало научити да раде.
 Кадуља, нана, мирисна камилица,
 Наша је кућа лековита творница.
Кад се умори, седне на пањче
И из џепа извади чокањче.
 Па два-три пута гутљај отпије
 И као да више уморан није.
Берући биље деда у тај трен
Постаје младић Здрав(ко) Дрен.

MES I MACAK

Jedan je mali, mali, evo evročki miš
Crkkao sve odbrdo: papir, sir, piće,
Ili je ustraga, rođak, i tvoj otac, volje.
Srećan bio fivi i kači a ne u polje.

Necio daš me u kači, svi čvosto spavali,
Često su miš i mačka napuvali:
IZABE VAN, MIŠONJA, IZ STARE FOTELJE
POTIŠTE U SVAZLEŠTE I MIŠKIŠE POKUPITI JE

A miš samo onako malno povriči iz rupe
I kači: na ondu si i druge fakacije skopje.
Znamo mačka pa sve samo vidošće laka
I maleni miš je malo al ga od mačka fika.

IZABE, MIŠONJA, DARILIM TI KOLIT I SIRA,
MA SI ANINI I POKI ANICA I VA NI IBERA,
ŠTA ČEŠ U TOJ FANŠUJI RIPI I PRAŠINI,
KUSI OVI DAKOČIJE I OŠETI MIŠIŠI VINI.

IVALA TI, MAČOČIJE, AL OD KOLITA SIRA
DRAŽA ME JE MOJA RUPA PENA MIRA
Ali sam patak, strano, miš, evročki, diron.

БЕЛЕШКА О ПИСЦУ

ЈОВИЦА ЂУРЂИЋ рођен је 3. октобра 1949. године у Глоговици код Дервенте, данашња Република Српска. Дипломирао на Педагошком факултету у Ријеци.

Књижевне радове објављивао у листовима и часописима. Поједини књижевни радови су му превођени на енглески, руски, италијански, пољски, чешки, турски, словачки, бугарски, румунски, словеначки, македонски итд.

Објављене књиге:

УСНУЛА ДЕВОЈКА, песме, „Свјетлост”, Сарајево, 1974.

ЛАРИСА, песме, Ријечко књижевно друштво, Ријека, 1974.

ЉУБИЧАСТО ГОРЈЕ, песме, „Свјетлост”, Сарајево, 1976.

САНАК СКЛОПИОЧИЋ, приче за децу, „Отокар Кершовани”, Ријека, 1983.

КАКО ВОЛИМ АНУ, песме за децу, „Издавачки центар Ријека”, Ријека, 1983.

РУКЕ ВЕЧЕРЊИХ ЛУБАВНИКА, песме,
„Издавачки центар Ријека”, Ријека, 1984.

ЛУПКО ТЕЛО, песме, „Партизанска књига”,
Љубљана, 1985.

КОШУТА И ЛОПОЧИ, (The Roe and Water
Lilies), двојезично, песме, „Викенд књига”, Бео-
град, 2000.

ИСТРГНУТИ РУКОПИС, песме, „Interpress”,
Београд, 2004.

ЊЕНЕ ОЧИ МОРЕ, песме, библиофилско
издање (21 примерак), Књижевни атеље „Арт”,
Малинска, 2004.

ЖИРАФА ЖЕРАЛДИНА, песме за децу, „Ars
Poetica”, Београд, 2005., друго издање 2006.

СИМОНИНЕ ОЧИ, приче за децу, прво из-
дање на ћирилици ”Bookland”, Београд, 2006.,
друго на латиници ”Ars Poetica”, Београд, 2006.

Награђиван на књижевним конкурсима. Заступљен у антологијама и зборницима. Двоструки добитник награде „Драго Жерве”.

poezija@mac.com
www.jovicadjurdjic.com

САДРЖАЈ

Богатство песничких тема /7

ЉУПКЕ КАЈСИЈЕ

Цветни снег / 13

Љупке кајсије /14

Небеске пчеле /16

Сваке године почетком пролећа /18

Лепо је бити код куће /19

Липе у Змај Јовиној /20

Кишобрани /22

Кад јабука замирише /24

Срећа /26

ДЕДА ЗА НАВИЈАЊЕ

Баш је лако Деда Мразу /29

Деда и пролеће /30

Деда за навијање /31

Гусари /32

Опет школа /35

Сусрет с и Индијанцима /36

Самоћа једне чиније воћа /38

Хвали море држ се краја /39

Дон Кихот од Манче /42

АНА НЕЋЕ ДА СПАВА

Песма за Миличин споменар / 47

Ана неће да спава /48

Нека зараза тешка /50

Прва љубав /51

Лепа тетка и Манојло /52
Стара писма /55
Хана каћиперка из аутобуса 65 /57
Морски коњиц /58
Дедина прича за лаку ноћ /60

ТРИ ПИНГВИНА, ТРИ ПУФНИЦЕ

Добри вук /65
Три пингвина /66
Мрав и мравојед /68
Мишји протест /69
Миш и мачак /70
Једна је овца учила словца /72
Прича о мачку који није волео да се пере /74
Ко ће мачку брке да мазне /76
Куче и бува /78

МАЛА ЧАЈАНКА

Метвица /81
Камилица /82
Липа /84
Зова /87
Мајчина душица /88
Мала чајанка /89
Жалфија, кадлуља /90
Пелен, пелин /92
Деда травар Здравко Дрен /94

Белешка о писцу /97

БИБЛИОТЕКА

ХИТ

*

ЈОВИЦА ЂУРЂИЋ
ЛЕПО ЈЕ БИТИ КОД КУЋЕ

прво издање

*

Издавач

ИЗДАВАЧКО ПРЕДУЗЕЋЕ ЗА ДЕЦУ
BOOKLAND

БЕОГРАД, ЧИКА ЉУБИНА 11/III

ТЕЛ/ФАХ 2632-191

e-mail: bookland@technicom.net

www.bookland.com

*

За издавача

РАДОМИР РАДОВАНАЦ

ДИРЕКТОР И ГЛАВНИ УРЕДНИК

*

Насловна сѝрана и илустѝрације
ЗВОНИМИР ЗВОНЕ КЕНЂЕЛ

*

Технички уредник

СНЕЖАНА НЕЦИЋ

*

Тираж

1000 примерака

*

Београд

2008.

*

ISBN 978-86-7182-311-1

Шѝамѝа

INTERPRESS 1847, Београд

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821 . 163 . 41 - 93 - 1

821 . 163 . 41 . 09 - 1 Ђурђић Ј.

ЂУРЂИЋ, Јовица, 1949 -

Лепо је бити код куће / Јовица Ђурђић ;
илустровао Звонимир Звоне Кенђел. - 1. изд. -
Београд : Bookland, 2008 (Београд :
Interpress 1847) . - 104 стр. :илустр. ; 21
cm. - (Библиотека Посебна издања /
[Bookland])

Ауторова слика. - Тираж 500. - Стр. 7-11;
Богатство песничких тема : (мала размишљања
о књизи ”Лепо је бити код куће” Јовице
Ђурђића) / Слободан Станишић. - Белешка о
писцу: стр. 99-100.

ISBN 978-86-7182-311-1

а) Ђурђић, Јовица (1949-) - ”Лепо је бити
код куће”

COBISS.SR-ID 148411660